

Кждѣ си вѣрна ти любовь народна?

Кждѣ блѣстишь ти искра любородна? . . .

Пламни, пламни ти в'насъ любовь гореща,

Противъ турци да стоимъ насрѣща . . .

и др. сж били истински пламъкъ въ сърдцата на жаднитѣ за свобода български младежи.¹⁾ Въ Сливенъ неговитѣ ученици, други младежи и възрастни тъй се разпалвали отъ пламеннитѣ му стихове, че съ рискъ на живота си се събирали нощемъ на дружини да се обучаватъ на военното изкуство, готвѣли възстания, съставяли комитети и т. н. Но Чинтуловъ, освѣнъ като най-старъ революционеръ поетъ и не безъ право нарѣченъ отъ другаря си, описващъ живота му²⁾, Ст. Чакъровъ — отецъ на Каравеловци, Ботевци³⁾, Х. Димитъръ, Левски и др., е заслужилъ най-много отъ своитѣ колеги за учебното дѣло и народно свѣстяване на сливенци.

Чинтуловъ съ идването си въ Сливенъ (1851), заварва тукъ, като учителъ, *Димитъръ Костовъ*, родомъ отъ Градецъ (Сливенско), който отпослѣ станалъ свещеникъ и на връщане отъ Иерусалимъ, умира въ Цариградъ. (Дим. Костовъ е оставилъ много добри спомени между сливенскитѣ граждани и ученицитѣ си, като човѣкъ милостивъ, добъръ свещеникъ и образецовъ възпитателъ)⁴⁾.

¹⁾ Ето какъ ученикътъ на Чинтулова, М. П. Икономовъ, учителъ по френски въ Слив. и Пловд гимназии, днесъ покоенъ, характеризира врѣмето на Чинтулова и обвзетия тогава отъ революционнитѣ пламъци Сливенъ: „Малъкъ бѣхъ, казва Икономовъ, но помня добрѣ, че като притѣмнѣше и се затваряха маазитѣ, дюгенитѣ, ханищата, воденицитѣ, долапитѣ, кжшята — врѣдѣ, дѣто имаше живи словесни сжщества, въ Сливенъ се повтаряха мощнитѣ звукове на „Кждѣ си вѣрна ти любовь народна“ или „Стани, стани, юнакъ Балкански“. Това бѣше приблизително въ 1856—58, — азъ тогази бѣхъ малъкъ, но помня добрѣ, че Чинтуловитѣ пѣсни произвеждаха фуроръ между гражданитѣ; това впрочемъ бѣше фъртуна, която на своитѣ крила понесе всичко . . . а буйнитѣ характери почнаха да точатъ ножоветѣ си, да изтриватъ рѣждясалитѣ си пушки и чакмаклии пищови . . . ние бѣхме дѣца, но и въ нашитѣ жили потече като силенъ потокъ патриотизма . . . ние почнахме да се събираме въ „Селището“ и да играемъ на талимъ съ сопи, а най-изкусния между насъ ни командваше като свирѣше съ тржба . . . съ възторгъ си припомнимъ това блаженно врѣме, което нѣма вече да се вѣрне за мене“. (Свѣтлина, год. IX, кн. II и III).

²⁾ Свѣтлина. Год. IX, кн. II и III.

³⁾ Горното твърдение намира подкрѣпа въ самитѣ факти и още въ самия революционеръ поетически талантъ на Чинтулова, защото смѣлитѣ проповѣдници на свободата: Каравеловъ и Ботевъ сж отъ 1862 г. нататъкъ, когато Чинтуловъ още като ученикъ въ Одеса и послѣ като учителъ въ Сливенъ и Ямболъ (отъ 1850 г. нататъкъ) е писалъ сума революционни стихове. (Гл. А. Теодоровъ, Бѣлг. лит.).

⁴⁾ Ражданъ е въ 1828 г. Билъ е отъ малъкъ съ баща си въ Дебруджа, отъ дѣто отива въ Бесарабия и изучва руски. За пръвъ пѣтъ учителствувалъ въ Медвенъ (до 1849 г.), а отъ тамъ идва като учителъ въ Сливенъ, дѣто стоялъ до 1858 г., а отъ тогава до 1864 г. — свещеникъ. Като такъвъ той заминава за Иерусалимъ, но на връ-